

อวสานเจ้าคุณวิจิตร (2 of 2)

ป. อินทรปาลิต

the book is owned by Webmaster;

scanned to JPG format by veerakku@hotmail.com(00072);

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize

Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (06/06/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

ลุงเซออำปากหวอ

“ไปไหนวะ อ้ายหมา”

นิกรสะกั้ง นึกขึ้นได้ว่า กุณเฑาะของเขากันนอนอยู่บนเตียงกำลังเจ็บหนักจึงลุกขึ้นเดินเข้ามา ทรวดตัวหนึ่งพับเพียบหน้าเตียงข้าง พล พืชชาภรรยาเก็บหน้าตา ภายในห้องคนไข้เงิบกริบ เจ้าสัวก็มโหฬารเข้ามาอีก แล้วนั่งยอง ๆ บนแพนหางสองมองดูเจ้ากุณเฑาะวิจิตรด้วยความเป็นห่วง

“กุณเฑาะ” คนไข้พูดแล้ว ๆ “เตรียมควัวเขื่อนพินัยกรรมคามคำสั่งผม โอ๊ย-เจ้าประคุณเอ๊ย อย่าเพิ่งสิ้นใจเลย ขอให้ทำพินัยกรรมเสียก่อนเถิด”

นิกรน้ำตากลอหน่วย เอี่ยมมือเขียนแรนบิคาของเขา

“คุณพ่อครับ เขียนแบบรวบรวมรักศรัทธาความศรัทธาครับ โอ๊ย-คุณพ่อ รอยให้ผมตอบแทนพระคุณก่อนก่อนค่อยตายก็ได้”

คนเจ็บคือลูกชายของท่าน

“ รออีก ๑,๐๐๐ ปี แก่ก็ไม่มีโอกาสตอบแทน บุญคุณเงิน นอกจากคอยล้างผลาญมัน ” แล้วท่านก็พูดกับ ทนายของท่าน “ เขากระตาคมหรือเปล่า ”

ทนายยิ้มเศร้า ๆ

“ มีครับ กระผมเตรียมมาเรียบร้อยแล้ว ”

คนไข้ขมวดคิ้วหน้า แสดงความเจ็บปวดควกร้าว แสนส่าห้ส อากาของท่านกำเร็บขึ้นทุกที เจ้าหัวนี้ ร้องไห้ มือถือพัดชนกอันใหญ่คอยพัดให้เจ้าคุณวิจิตร ๆ เมื่อท่าน เจ้าคุณ เห็น ทนาย ความ ของท่าน ทียบ สมุดโน้ต ขนาดใหญ่ออกมาวางบนตัก ท่านก็พูดกับเจ้าคุณปัจเจก นิก ๆ

“ เจ้าคุณครับ ช่วยลงชื่อเป็นพยานในพินัยกรรม หน่อยนะ พ่อเชยกับเจ้าสัวท้าย ”

นายเชยเม้มปากแน่น

“ ผมใช้กตหัวแม่มือแทนลายเซ็น ได้ไหมครับ ”

เจ้าตัวทุกคนเริ่มขึ้น

“ผองซึ่งหนังสือไทยมาด้วยครับ เจ้าคุณ แข็งกล้า
ภาษาจีน”

หลวงทนายกิจฯ อัมให้เจ้าตัว

“เซ็นภาษาอะไรก็ได้ครับ ใช้พิมพ์หัวแม่มือก็ได้
เหมือนเก่า”

เจ้าคุณเวจิตรฯ ร้องครางเบาๆ มองดูหลวงทนาย
กิจฯ

“คุณหลวง คอยจดตามคำบอก”

ลุงเซงพูดโพล่งขึ้น

“ตายห้า อายุจนบ้านนี้แล้ว เพิ่งเรียนเขียนคำ
บอกหรือนี้”

คุณหญิงวาศศุ พิศัยของท่าน

“ฟังนี่ๆ เลอะน้ำพิเชย แก่พูดไปได้”

เจ้าคุณเวจิตรฯ บอกให้ทนายควม ของท่านเขียน
พินัยกรรมตามคำสั่ง พอหลวงทนายกิจฯ เริ่มเขียนพินัย-

กรรม คณะพรรค ๔ สหายก็ลุกเดินเข้ามาขึ้นห้องมด้อม
 เตียงคนใช้ด้วยความอยากรู้ว่า ใครได้อะไรบ้าง เจ้า
 คุณวิจิตร ฯ พยายามพูดให้ชัดถ้อยชัดคำ

“พี่น้องกรรมฉบับนี้ ข้าพเจ้า พระยาวิจิตรบรรณา-
 การ (แก่น การณรงค์) ได้กระทำขึ้นต่อหน้าบุตรหลาน
 และทนายความของข้าพเจ้า ซึ่งมีพระยาบัณฑิกรพินาส
 นายเซย พิศราภรณ์ เจ้าสัวกิมไซ แซ่เก๊า”

เจ้าสัวทำคอน

“อาเจ้าคง แซ่ แซ่ ไม่ใช่แซ่เก๊าหน้า เก๊าแปล
 ว่าหมา ผมแซ่ไคว่คับกิมไซ แซ่ไคว่”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ บอกให้ทนายจุดค่อไป

“เจ้าสัวกิมไซแซ่ไคว่ เป็นพยานข้าพเจ้า อันแสดง
 ว่า ขณะที่ทำพี่น้องกรรมนี้ข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะโดย
 สมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอแบ่งทรัพย์มรดกเท่าที่ข้าพเจ้ามีอยู่ทั้ง
 สี่หาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ทั้งหมด ให้แก่บุคคล
 ค่อไปนี้คือ ๑. นายนิกร การณรงค์ ลูกชายของข้าพเจ้า

“ไฮไฮ!” นิกกร้องลั่น “หวานละไว้อ เป็น
เศรษฐีก็เกรงตัวเอง”

นันทาเอื้อมมือหยิกขานข้างขวาของพล่อนเต็มแรง

“นี่แน่ะ นี่แน่ะ ห้ามอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เสือกแตก
ปากออกมาได้”

“อู๊ยๆๆ ฮือ-เนื้อแทบขาด ชักไม่ไหวแล้วนะ
จะบอกให้”

“ไม่ไหวจะทำไมฉัน เคี้ยวแม่คับ”

นิกกเอ๊ะอะไรลั่น

“ทนี่อยคับ เขา-กล้าก็ดองคับหน้อยเดอะนะ”

กนจับแก่นหัวเราะ

“ลูกเอ๊ย ให้พ่อสนใจเสียก่อนเดอะลูกค้อยก็กักัน
กูเห็นจะนอนตายคาไม้ทลัับแน่”

นิกกรย่มทงนาตา

“ทลัับควับ เขาผ่ารุมนำอันค้อยๆ ลูบน้อยนี้คาทลัับ
เอง เมื่อคุณยายตายผมเคยใช้วิชานี้มาแล้วควับ ได้ผล

ก็มาก เขียนพินัยกรรมต่อไปเดชะศรีบ ประเดี้ยวคุณพ่อ
จะมองแห่งเสียก่อน “ผมต้องได้มากกว่าพินันนะศรีบ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ จุ้ยปาก

“อย่างก้นเสวยวะ แกเป็นลูกฉันยังไรแกก็ต้องได้
โอย...พระอรหันต์”

นางจอมทะเล้นก้นน้ำลายเยือก

“อ้าว ๆ ๆ คุณพ่อ! อย่าล้อเล่นยังงี้ศรีบ
อ้อย.....บอกคุณหลวงต่อไปเดชะศรีบ แข็งใจหน่อ
ผมคิดว่าคุณพ่อออกใจไว้พรั่งเข้าดีกว่าศรีบ ตอนกลาง
คืนยุ่งมาก ร้านขายโลงมันเก็บคหบดีแล้ว”

“โอ.....” เจ้าคุณวิจิตร ฯ ทวาง พุคยังงั้นพุค
ยังงี้ประเดี้ยวพ่อไม่ตายเลย”

นิกรยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ศรีบ ๆ ๆ ที่นี้ผมไม่พุคอะไรอีกแล้ว”

ท่านเจ้าคุณบอกคำบอกต่อไป

“๑. นายนิกร การรณรงค์ ลูกชายคนเล็กของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้เงินศกในธนาคาร ๖ ล้านบาท”

นิกรยิ้มแบ้ม จี๋ปากสั้น

“ยังงั้นครับ เต็มขาดเลย ผมซื้อปอ^๕แตกแบบ
ใหม่แน่ ว่าสนุกกว่าเรา มีเงินถึง ๖ ล้าน เรื่องมัน
ก็ยังคงฉีกแบ็งก์แข่งกับอ้ายหงวน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ยังได้ อ้ายกร นั่งฉีกแบ็งก์กัน ๕ วัน ๕ คืนเป็น
ยังไง อย่ามาสู้เตยไวย เงินศกที่กันใส่ปั๊บไว้ได้เตย
กัน มีตงหลายล้าน แล้วที่ธนาคารอีก ๔ ธนาคาร รวม
๒๐๐ ล้าน แกจะสู้กันเอะ ฮะฮ่า”

นวลดอออกกำมั้นทบทหลังกิมหงวนคังพลัก

“หยุดไม่เสียทีเอะ หมั่นได้นัก พ่อมหาเศรษฐี”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ กำลังจับหนักมีอารมณ์หงุดหงิด
ก็เอ็ดตะโรขึ้น

“ไวย หยุดพูดเสียทีเอะไวย คนไหนพูดนิด คน

นั้นพูดน้อย ข้ายเราเลยลืมหมด ไร่-เงียบ ๆ น้อย
เถอะนำ”

กราวน้ำเงียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไรอีก ท่านเจ้า
คุณบอกให้ทนายความของท่านขาคต่อไป

“๒. นางประไพ การุณวงศ์ ลูกสะใภ้ของข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นภรรยาของนายนิกร ให้เงินสดในธนาคาร ๒ ล้าน
บาท”

ประไพใจเกินระทึกตาโตน่ารัก

“อู๊ยกาย!” หลอนอุทานออกมาดัง ๆ พลุก
อะไรเช่นนี้ โขย-ไต่กิ่ง ๒ ล้าน เหม็นเขียวแน่”

เจ้าคุณบึ้งนึ๊ก ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หันควีบ
มาทางประไพทันที แล้วเจ้าคุณบึ้งนึ๊กก็พูดหนัก ๆ

“ซิม-ประเดี้ยวพ้อตบพันโยกเสอ”

ประไพเอียงคอกอมยิ้ม

“พันโยก หนูก็เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้ซึะ คุณพ่อ”

“ตามใจแก” เจ้าคุณบึ้งนึ๊ก ๆ พุกหัววน ๆ

แล้วทุกคนก็เงิ่งฟังเจ้าคุณวิจิตรฯ บอกคำบอก
ทนายความของท่านต่อไป

“๓. นางนันทา พัทธวาระณฺ์ ลูกสาวคนโตของ
ข้าพเจ้าให้เงินสดในธนาคาร ๔ ล้านบาท”

นิกรยักคิ้วให้พี่สาว

“น้อยกว่าฉัน ๒ ล้าน ฮี-ฮี สมน้ำหน้า”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ออกเท้าเตะนิกร ลากปลายกางเกงไป
อย่างหวัดหวืด แล้วทำเก็บบอกทนายความให้เขียนต่อ

“๔. นายพล พัทธวาระณฺ์ หลานชายข้าพเจ้า ให้
เงินสดในธนาคาร ๓ ล้านบาท”

คุณหญิงวาทะร้องไห้โฮ

“แล้วคุณน่ะคะ คุณพี่ คิดฉันเป็นน้องสาวของคุณ
พี่แท้ ๆ คุณพี่จะใจไม่ใส่ระกำไม่ให้อะไรบ้างเลยหรือ
คะ ไร้-ใจหนอใจ”

“ประเดี้ยวไว้อ” เจ้าคุณวิจิตรฯ ตะโกนดั้น “แหม-
ยายปากกะโถนเน็งกเหลือเกิน”

คุณหญิงวาทะอื่น

“ไม่ใช่ภรรยาหรือคะ แต่มันอยากได้” แล้วคุณ
หญิงวาทะก็หันมาเพิกหน้ากับหลวงนายกิจฯ “จ้จจ
ไปคุณหลวงคิดนี่จะบอกให้”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ยกมือเกาที่ศีรษะ

“อ้อ คุณหญิงวาทะนี่เห็นจะบ้าแน่ มันต้องฉันทบอก
ให้เขาจก ไม่ใช่แกบอก ประเดี๋ยวไม่ให้เลยไว้อ ชัก
ฉิวแล้ว เฮ้อ-จกได้คุณหลวง ๔. คุณหญิงประสิทธิ์
นิตินาสตร์ น้องสาวข้าพเจ้า ให้เงินสกในธนาคาร....”

คุณหญิงวาทะพูดต่อ

“๕๑. ล้านบาท ถ้าข้ากั้นคราวนี้แหละจะเวร ๕๐
ล้านนะคะคุณพี่”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ไม่นโงจนตีมือประท้วง

“มันมีถึงเมื่อไรเล่า ฉันไม่ใช่เจ้าทวงหนี้ละมว่าว”
แล้วท่านก็บอกทนาย “ให้เงินสกในธนาคาร ๓ ล้านบาท”

คุณหญิงวาทะหน้าจ่อ

“โต-อีกสักสามสามไม่ได้หรือคะ ให้ ๓ ล้านก็มาก
กว่าหลานเสกโกล้านเคี้ยวเท่านั้น ” ท่านหมายความว่าถึง
ประไพ

คนใช้ไม่ยอมฟังเสียงน้องสาวของท่าน บอกให้
ทนายจกค่อไป

“๕. ตึกแถว ๒ ชั้น ๒๐ ห้องพร้อมทั้งที่ดินในสำเพ็ง
ข้าพเจ้าขอยกให้ นายนิกร การณรงค์ ๖. ตึกแถวถนน
เยาวราช ๑๕ ห้องพร้อมทั้งที่ดิน ข้าพเจ้ายกให้นางนันทา
พัชรภรณ์ ๒. บ้าน “การณรงค์” ถนนเพชรบุรี
พร้อมทั้งที่ดิน ข้าพเจ้ายกให้ พระยาประสิทธิ์ นิตินาสถ์
น้องเขยข้าพเจ้า”

“นั่นแน่” เจ้าคุณประสิทธิ์เฉลอตัวร้องขึ้นดัง ๆ
“นี่ที่ไม่มีหวัง เจอทางเลขเข้าให้แล้ว ฟลุคขบับ
เลยไว้วัย”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ บอกพินัยกรรมค่อไป

“๘. บรรดาสังหาริมทรัพย์ เครื่องตกแต่งบ้าน

ตลอดกระทั่งรถยนต์ ๓ คันและข้าวของในบ้าน 'การรุด-
วงศ์' ทั้งหมด ข้าพเจ้าขอยกให้นายคิมทงวัน ไทยแท้"

อาสาสมัครสูงชัน ยืน

"คุณแดงครับ --- โอ๊ย - ขนลุกชูไปหมดแล้วครับ
ขอให้คุณแดงที่รักของผมไปสู่ที่ขอบ ๆ เอะครับ คืออะไร
อย่าง^{นี้}"

เจ้าคุณเวจิตร ๖ ทำตาเขี้ยว

"ยังไม่ทันสิ้นใจเลย แกะแข้งฉันทันแล้ว เออเนาะ ฐิ
สึกว่าทุก ๆ คนอยากให้ใช้ฉันทันเสียจริง ๆ คุณหลวง
ครับ รีบจกหน่อย ผมเหนื่อยเหลือเกิน โอ๊ย-ปวด
ท้องอีกแล้ว"

หลวงทนายกิจ ๖ มองดูท่านอย่างสงสาร

"ได้เท้าออกมาเถอะครับ"

"๕. กักแถว ๒ ชั้น ๕ ห้องพร้อมที่กิน ถนนพระสุ-
เมรุ ข้าพเจ้าขอให้นวดล่อไทยแท้"

นำศาของนวดล่อไทยพราก

“คุณลุงซา หนูจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของคุณ
ลุงเลย” หลอดนพคุณเสียงเครือ

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ยิ้มให้นวลตลอด แล้วพอกหน้ากับ
ทนาย

“๑๐. ที่ดิน ๕ ไร่ ถนนประชาธิปไตย สามเสนใน
ซอยกาตีปี่ ข้าพเจ้ายกให้ นายแพทย์ศิริเวท ณรงค์ฤทธิ”
ดร. ศิริเวทอึ้งเนิ่น

“เว็ต - เวล - เทว็ต ผู้รับชายเลข ที่ดินกำลังมีราคา
๕ ไร่ก็คงไม่ต่ำกว่าสามแสน แท็งคิ้ว เวอริมซ์”

“๑๑. เครื่องเพชร ของข้าพเจ้า ในตู้ไม้รักบี้ ที่บ้าน
‘การณเวงค์’ พร้อมด้วยเงินสด ประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท
ข้าพเจ้ายกให้นางประภา ณรงค์ฤทธิ”

ประภาเลื่อนตัวจากเก้าอี้ กล้ามแขนเข้ามาทางเตียง
คนไข้แล้วก็ก้มลงกราบแทบเท้าเจ้าคุณวิจิตร ฯ

“หนูกราบขอบพระคุณคุณลุงค่ะ คุณลุงกรุณาอนุ
ก มาณัก”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ยกมือตบศีรษะประภา แล้วบอก
ให้ทนายความของท่านเขียนพินัยกรรมต่อไป

“๑๒. บ้านเช่า ๑๐ หลังพร้อมทั้งที่ดินและสวน ๒
ชนัก ที่กสาคพดู....” แล้วคนจับก็มีมองดูหน้าเจ้าคุณ
บึ้งนึก ๆ

เจ้าคุณบึ้งนึก ๆ ยิ้มหวานจ้อย ยกมือชนหน้าอก
ตัวเอง

“ผมหรือครับ”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ พยักหน้า

“ถูกแล้ว ผมให้เจ้าคุณในฐานะที่เราเป็นเพื่อนรัก
กัน”

เจ้าคุณบึ้งนึก ๆ ตีใจชนแทบเป็นลม

“โอ- สวรรค์โปรดผมแล้ว”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ผินหัวเราะ

“ไม่ใช่สวรรค์ ผมให้เอง ให้เจ้าคุณก็เหมือนให้
ลูกชายผม อีกไม่กี่ปีเจ้าคุณก็ตาย ทรัพย์สินสมบัติของเจ้า

คุณก็ตกเป็นของอ้ายกรอย่างน้อยหนึ่งโน้หน้า เอ้า - ทนาย
จกท้อไปได้ ๑๓. โรงยผืนนี้ชื่อ "ไทยชอบสุข" สะพาน
เทเวศร์ พร้อมกับกิน ๑ ไร่เศษ ข้าพเจ้ายกให้ นายกิมโซ
แซ่โค้ว"

เจ้าสัวกิมโซกระโดดตัวลอย

"ฮือ - ฮา เจ้ากิมโซมาก แชะ แชะ ที่นี้อ้าวสูบผืนให้
ตัวเหลือขงเบ้งปากคุณย่างไปเลย ไม่ต้องไปสูบที่โรงอั้ง
ไซโย ..... สบายใจจริงไว้อ"

"๑๔. อู๋เรื้อกับลวักสามพระยา พร้อมกับกิน มีเรือ
กลไฟเต็นถ่าแม่หน้า ๓ ลำ เรือยนต์รบ ปืนกล ๑ ลำ ข้าพเจ้า
ยกให้นายเรย พืชวาภรณ์"

ลุงเขยนิ้นตาเหลือก นั่งตัวตรงเหมือนรูปปั้น

"เจ้าคุณ.....เจ้าคุณแก้ว ขุนหมไม่ได้แว้งไปตอก
หรือนี่ โอ๊ย.....เป็นลมคึกกว่า" พุดจบลุงเขยคั่งนั่งคอยพักร
คอยอ่อนนอยกับเก้อ

คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะฉันทัน เจ้าคุณวิจิตรฯ
กล่าวกับนางความของท่านต่อไปอีก

“๑๕. เด็กชายนพ การณรงค์ เด็กชายพนัส พัทธ-
ภรณ์ หลานชายของข้าพเจ้า ให้เงินสดในธนาคารคนละ
๓ แส่นบาท ๑๖. เด็กชายดำรงค์ ณรงค์ ลูกชายนาย
แพทย์ศิริเรก และเด็กชายสมนึก ไทยแท้ ลูกชายนายกิมหงวน
ให้เงินสดในธนาคารคนละสามบาท ๑๗. หลวงทนายกิจ
ทนายความผู้จงรักภักดีต่อข้าพเจ้า ให้เงินสดในธนาคาร
สามบาท”

หลวงทนายกิจฯ หน้าแดงก่ำ

“ให้กระผม ๓ แส่นหรือครับ”

“สามเดียว” เจ้าคุณวิจิตรฯ ตวาดแว้ง “ก่อน
จะให้ผมต้องคิดถึงเงินในธนาคารเสียก่อน ผมมีเงินอยู่
เพียงเท่านี้ หมอพอคี่”

“เอ๊ะ แอ้ เป็นพระคุณแล้วหรือครับ”

คนใช้บอกให้ทนายความจกต้อไป

“๑๗. นายแก้ว โทระทากุล .....”

เจ้าแก้วสะอึกเหมือนถูกเข็มแทง ยกแขนขวาตัว

เองชนกก็ พอรู้สึกเจ็บก็ตั้งใจที่มันเป็นความจริง ไม่ใช่
ความฝัน เจ้าหัวดีใจจนเนื้อเต้น นั่งกระสับกระส่าย
หายใจไม่ทั่วท้อง พังท่าเง้าคุณพู่กับทนายของท่าน

“๑๘. นายแก้ว ไชระพากล ให้อะไรสักอย่างมาบ้าง
เงินจำนวนนี้ให้เบิกจากนายนิกร การณวงศ์”

“อ้าว” นิกเรย็กระไร “ทำไมมันมาเบิกที่ผม
ล่ะครับ”

คนใช้ยิ้มเล็กน้อย

“เงินของพ่อในธนาคารหมดแล้ว ให้มันแฉะตุก
โตน ๆ มันก็เป็นคนใช้เก่าแก่ของเรา”

เจ้าหัวถอนหายใจเอือกใหญ่

“รีบประทานขอให้ท่านได้ไป อยู่สวรรค์ชั้นฟ้าเดอะ
ครับ กระผมเห็นจะคงตัวได้ในคราวนี้ โอ้อ...รับปะ
ทานดีใจจนพู่กระไรไม่ถูกแล้ว”

เจ้าคุณวิจิตรฯ พุกกับหลวงทนายกิจฯ ท่อไป

“๑๙. ให้หลวงทนายกิจโกศล เป็นผู้จัดการทรัพย์สิน

มรดกของข้าพเจ้า และให้แบ่งมรดกตามพินัยกรรม^{๓๕} ให้
 แต่งผู้รับภายใน ๕ วันหลังจากข้าพเจ้าถึงแก่กรรม ผู้รับ
 มรดกจะเรียกร้องสิ่งใดเกินกว่าที่ระบุไว้ในพินัยกรรมไม่
 ได้เป็นอันขาด

๒๐. ข้าพเจ้าได้เห็นชอบตามพินัยกรรม^{๓๖} ทุกประ-
 การ จึงลงนามไว้เป็นสำคัญต่อหน้าทนายความและพยาน”

หลวงทนายกิจ ฯ เขียนเสร็จเรียบร้อยก็อ่านทวนให้
 เจ้าคุณวิจิตร ฯ และคณะพรรค ๕ สหายฟังถึงแก่ที่นั้นจบ
 นึกได้รับลูกชิ้นประคองทำเนเจ้าคุณให้ลูกชิ้นนั่งบนเตียง

“แจ้งใจเช่นเสียหน่อยครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ร้องไห้เพราะความรักกลัวตัวตาย
 ทำนรับพินัยกรรมและปากกามาจากทนายความ ของท่าน
 เห็นราชทินนามของท่านลงไป เสร็จแล้วก็ส่งให้หลวง
 ทนายกิจ ฯ

ผู้ที่^{๓๗}เป็นพยานต่างลงนามในสัญญา^{๓๘}เรียบร้อย เจ้า
 คุณวิจิตร ฯ มีอาการกำเริบขึ้นอีก บัวศอกต้องร้องครวญคราง

นิกรประคองท่านให้ลงแอนตามเดิม แล้วเดินเข้ามานั่ง
รวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา

ดร. คีรติ หันมาพูดกับประภา

"ดู ตั้ง นิคมอร์ฟีนให้คุณดูอีกหนึ่งเข็ม ท่านจะ
ได้นอนหลับ"

ประภารับคำ ถูกฉีดยาเข็มมาที่เขียงคนไข้ ใน ๕ นาที
นั้นเอง หลังจากประภาดีดยาเสร็จปัดให้ท่าน เจ้าคุณ
วิจิตร ๆ ก็ม่อหลับไป

ตอนเข้าวันรุ่งขึ้น

บ้าน 'พัชราภรณ์' เจียบเหงาผิดปรกติ ภายใน
ห้องคนไข้ เจ้าคุณวิจิตร ๆ กำลังนอนซบปากประต้อมือ
กอดยวาระสุดท้ายแห่งชีวิตซึ่งใกล้เข้ามาทุกที

ไม่มีใครที่จะหันความตายไปได้ จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่
มหาเศรษฐี หรือกระยาจกเซื่องซึมก็ต้องคอยทั้งนั้น ทุกคน
มาทิวเปลา และกลับไปอย่างมือเปล่า สะสมทรัพย์สมบัติ
เงินทองกอบโกยคอร์ปชั่นเอาไว้สักเท่าใด ก็เอาไปไม่ได้

ดร. ตีเรากับประธานเจ้าปรีอ มองดูท่านเจ้าคุณ
ด้วยความสงสัย ส่วนเจ้าแก้วนอนหลับอยู่บนพรมปูพื้น
ทั้ง ๓ คนเฝ้ากันใช้มาตลอดคืน

นายแพทย์หนุ่มยกนาฬิกา เข็มมือขึ้นดูเวลาเป็นเวลา
๗.๐๐ น. ครอง เขาก็ลงเขย่าร่างเจ้าแก้วซึ่งนอนอยู่แทบ
เท้าเขา

“แก้ว แก้วไว้ย”

เจ้าแก้วสะดุ้งเฮือกลืมตาโผล่ และรีบลุกขึ้นนั่งยิ้ม
ให้ ดร. ตีเรก

“รับประทานแจนสว่างแล้วหรือยังครับ”

นายแพทย์หนุ่มชี้มือออกไปนอกหน้าต่าง

“โน่น พระอาทิตย์แดงแจ๋แล้วคุณสูงกำลังจะขึ้นใจ
ไปตามพวกเรามาที่เกาะ จะได้มาดูใจท่าน”

เจ้าแก้วลุกขึ้นยืน มองดูเจ้าคุณวิจิตร ๆ ซึ่งกำลัง
ทาบใจประหวับ ๆ น่าสงสัย เจ้าแก้วทำหน้าที่เหมือนกับจะ
ร้องไห้

“โต-รับประทานถ้าจะไปแน่” แล้วเจ้าแก้วก็รีบ
เดินออกไปจากห้องโถง

ประภาให้คนใช้ต้มยาต้ม อาการของเจ้าคุณวิจิตรฯ
เข้าทรุดแล้ว ๑๒ ปีของอายุพรหมลิขิตขีดกันไว้เพียง
เท่านั้น เจ้าคุณเพิ่มมีอาการเหนื่อยหอบ และบางขณะก็
ทำท่าเหมือนกับจะหยุดหายใจ นัยน์ตาซ้อนขึ้น คร. ก็เรียก
อินมของกุด้วยคำสั่งสาร แต่เขาหมกบังญญาไม่อาจจะ
ให้ความช่วยเหลืออะไรได้

อีกสักครู่หนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายก็พากันออกโหลง
เข้ามาในห้องอย่างร้อนรน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิง
วาท, เจ้าสัวกิมไซ, ตุงเซย พร้อมกับสามเกลอกับ
เมียๆ ของเขา เจ้าแก้วเดินวิ่งท้าย

“คุณพี่.....” คุณหญิงวาทอุทานออกมาดังๆ
แล้วร้องไห้โฮ โต-คุณพี่ขา สันใจตายเมื่อไหร่ก็ไม่
ยี้กรู”

เจ้าคุณวิจิตรฯ หันมาถ่มน้ำองสาวของท่าน

“ยัง ยังไว้อยังไม่ตาย แต่จวนเต็มทนแล้ว ลูก
หลานและพี่น้องเข้ามาใกล้ ๆ เอะอะ โอโย-มัจจุราชกำลัง
เอื้อมหัตถ์ยื่นเข้ามาหาฉัน อนิจจา”

นิกรหัตวเราะ

“สวิงอีกแล้ว พยายามนอนนิ่ง ๆ เอะอะกรับคุณ
พ่อ”

“นอนนิ่ง ๆ ยังไง พ่อกำลังจะสิ้นใจตายเสียวันนี้แล้ว
พ่อจะสั่งเสียแก่ พี่สาวของแกและคนอื่น ๆ ด้วย โอโย-
ตายแน่แล้วกู มัจจุราชไม่ยอมไว้หน้าใครเลย ท่านควร
จะให้พ่อมีชีวิตต่อไปอีกสัก ๖๐ ปี”

อาเสี่ยพุกเสริมขัน

“ต่ออีก ๖๐ ปีคุณลุงก็ต้องตะบันน้ำกินเท่านั้น”

คนเจ็บมองคว้างตาคนเฒ่าทักของท่าน ชี้มือให้

นั่นทานั่งลงบนเตียง

“นั่นเอ๊ย พ่อก็คิดถึงและเป็นห่วงเจ้ามาก อย่าขอม

ให้อ้ายพลมันมีเมื่อน้อยนะลูกนะ ถ้ายังไงปะทะกับมันให้
ถึงที่สุด ยิงมันทิ้งเลยลูก หรือม่ายก็ไปหาพิมพ์ไทยให้
เขาส่งเรื่องของเจ้า อ้ายพลมันจะได้อ้ายเขา โสย... พ่อ
ตาก่อนแล้วเน้ออัย พวกผีมันมารูปพ่อแล้ว”

ลุงเซยก้มลงกระซิบข้างหูเจ้าคุณวิจิตรฯ

“พระอรหันต์กรับ เจ้าคุณ”

คนเจ็บพยักหน้า

“รู้แล้ว ฉันทกำลังนึกถึงท่านอยู่ ประไพอยู่ไหน
ไพเอี้ย..... มาใกล้ๆ พ่อหน่อย ลูกรักของพ่อ.....” แล้ว
ท่านก็เอื้อมมือจับประไพ

ประไพร้องไห้กระซิกๆ

“คุณพ่อชา ทำใจดีๆ ไว้ก่อนนะคะ คุณพ่อยังไม่
เป็นไรหรอกค่ะ”

“อย่าฟุคปลอบใจพ่อเลย พ่อเป็นห่วงเจ้ามาก สัน
บุญพ่อแล้วอ้ายกรรมมันคงซ่มเหงรังแก อย่าอ้อมเขี้ยวนะ
ลูกนะ สู้มันไม่ได้มันนอนหลับเอาไม้ค้อนเขี่ยคอมันเลย

ทรัพย์สินสมบัติของพ่ออย่ายอมให้อัยกรรมมันต่างผจญ เจ้า
ต้องช่วยระมัดระวัง พยายามทำทรัพย์สินให้เกิดประโยชน์ใน
ทางที่ดีงาม โอ๊ย.....”

คุณหญิงวาทย์เรียกนิกร เมื่อเห็นเราเดินออกไป
จากห้อง

“กร นั่นแจะไหนนะ”

“ไปตีแยกแมนศรีครับ”

“ปู่ไร.....” คุณหญิงเอ็ดกระไร “คุณพ่อแกกำลัง
เจ็บหนักอย่างนี้แจะไปหาหอกอะไร”

นิกรชกฉิว

“ไม่ได้ไปหาหอกครับ ไปซื้อโลงมาใส่คุณพ่อ”

“อ้อ ยังนั้นก็ไปเถอะ เลือกโลงไม้สักอย่างคินะ
แพงหน่อยช่วงมัน อย่าไปเอาโลงไม้อื่นมาแล้ว เดี๋ยวพอ
ศพขี้แฉะที่ค้ำกำลังพระสวดเกิดโลงแตกเพละ ก็วิ่งกันคุต
แบ็นเท่า^๕เนเอง”

เจ้าสัวกิมไซพ้อกเพยักกับนิกร

“อาตองไว๊ เอาโคงจำปาลีเก่า เก็บล่าอนางๆ”

เจ้าคุณวิจิตรฯ โง่ศีรษะขึ้นมองคุณแล้วขบคราม
กรอกๆ

“ซิม ยังไม่ทันทายท่าเลยเตรียมซื้อโคงแล้ว นึก
คิดจะส่งฉันไปเมืองจีนหรืออย่างไร ถึงแนะนำ ให้ซื้อโคง
จำปา”

นิกรยิ้มให้คุณพ่อของเขา

“เปล่าครับ เจ้าตัวแกแนะนำว่า ถ้าจะเก็บศพไว้
นานๆ ควรใช้โคงจำปาเพราะมันคงแข็งแรง ไม่ได้คิดจะ
ส่งศพคุณพ่อไปเมืองจีนหรือครับ”

เจ้าคุณวิจิตรฯ พุกเสียดๆ

“ไม่จำเป็นต้องเก็บศพไว้เก็บไว้เพียง ๗ วันพอ
แล้ว และศพของข้าก็ไม่ต้องทำให้มันเอิกเกริกหรูหรา”

กิมหงวนพุกขึ้นทันที

“ไม่หรูหราได้หรือครับ คุณลุงไม่ใช่ชอบทานนอน
ตายข้างถนน จะให้เผาให้เพียงแต่ไหมไฟไป คุณลุงเป็น

พระอาพาตทอง โดยเฉพาอย่างยิ่งเป็นสูงของอาเสี่ย
 กิมทวงน มหาเศรษฐีรูปหล่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งไทยแลนค์ผม
 ตั้งใจไว้แล้วว่า ผมจะขอเป็นเจ้าของภาพศพคุณเองโดยให้
 งบประมาณค่าใช้จ่าย ในการพระ ราชทานเพลิง ศพคุณสูง
 หนึ่งล้านบาท ”

นายเชยยิ้มตาเหลือก

“ ล้านบาท... ล้านบาทเชียววี อ้ายมหาทวงน ”

อาเสี่ยยิ้มแบ่น

“ ครับ เพื่อกตัญญูคุณเวลาที่ต่อคุณสูงที่รักของผม
 ผมยอมจ่ายเงินทำศพล้านบาท ศพของคุณสูงจะหรรษา
 ที่สุดใหญ่โตที่สุด จะเป็นประวัติกวีแห่งการเผาศพใน
 ประเทศไทย รับรองว่าไม่มีญาติของศพใดที่ยอมฉันทาย
 อย่างผม หนึ่งล้านไม่พอ สองล้านยังได้ ”

ลุงเชยถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ แม่โว้ย ไม่น่าจะต้องเสียเงินมากมายก่ายกอง
 อย่างนี้เลย ข้าว่าเหมาทางวัดเขาคึกกว่า เผาอย่างศพ

อนาถา! สัก ๑๐ ทำถึงก็พอแล้ว จะเผาให้มันเล็กตอຍพ้า
 ยิ่งใจคนตายก็ไม่ฟื้นกลับมาได้”

นิกรเดินเข้ามาหาท่านผู้ใหญ่

“ผมจะไปซื้อโลงละครับ” เขาพูดกับเจ้าคุณ
 บึ้งหน้า “เลยไปนิมนต์พระค้ำวย วัดเส่งเนยยี่ ๔ องค์
 วัดพระพิเรนทร์อีก ๔ องค์”

เจ้าคุณบึ้งหน้าฯ ทำหน้าซอຍภท

“พระวัดเส่งเนยยี่นิมนต์ท่านมาทำไม”

“อ้าว ก็นิมนต์มาสวดกถกเด็กนะซีครับ ก็นั้นจะมี
 การสวดพระอภิธรรมสลับกับกถกเด็กด้วย”

คุณหญิงวาทพุกเตรียมขึ้น

“เอาคนตรีสุนทรารมเฝ้าค้ำวยไม้ตีหรือ ตอนตีก็ฯ
 จะได้มีรางวัลบ้าง พระเจ้าท่านจะได้เล่นรางวัลแก่งวง”

“โฮเอ๊ย.....” เจ้าคุณวิจิตรฯ ครางอย่างวันทศ
 “อ้ายเรายังไม่ทันจะสิ้นใจเลย กะโครงการกันยังโง่โง่ยัง
 ค้อยหน้าเรา แม่วาต-แม่จาทจำ ไม่ค้อยวุ่นวายไปหรือก

พอดันเดินใจก็ไปตกลงกับเขา จ้างเหมาเขาอย่างศพไม่มีญาติตามที่พ่อเขยแกล้งแนะนำ มันจะได้ไม่หมดเบตติงอะไร ฉันไม่ต้องการเกียรติยศอะไรอีกแล้ว ฉันยังมีเงินทองอย่างสิ้นเหลือ ฉันไม่อาจจะเขาอะไรไปได้ นอกจากหีบไม้คือโลงศพเท่านั้น โอโฮ...”

นิกรพูดกับบิดาของเขา

“งานศพของคุณพ่อเราจะทำกันอย่าง ซอมซ่อ ไม่ได้พรอกครับ ขาอหน้าเขาแน่ เราจะต้องทำกันอย่างมโหฬาร คุณพ่อจะให้ผมเผาวัดไหน”

เจ้าคุณวิจิตรฯ โมโหจนหัวเราะ

“ก็ยังไม่ตาย อ้ายกร”

“ว่า-ก็สั่งผมไว้ก่อนสิครับ” ประเดี้ยวคุณพ่อก็มองท่งแล้ว ผมจะได้ปฏิบัติตามความประสงค์ของคุณพ่อ วิคัมภูฯ ก็แต้วกันั้นะครับ หน้าวิคัมภูฯ มีลานทรายกว้างขวางเหมาะที่จะปลุกโรงมหรสพ” แล้วนิกรก็เดินเข้ามาหาพรรคพวกของเขา “เราควรจะมีมหรสพอะไรบ้างในวันเผาศพคุณพ่อกัน ช่วยกันคิดบ้างซิโว้ย”

ดร. ศิเรกพุทธรักษา

“จำบ๊ะ ๒ โรง”

นิกรหัวเราะ

“นั่น เก็ดขาดเลย เราต้องมีจำบ๊ะ ๒ โรงประชัน
กัน นอกจากนั้นเราควรมีละครตั้งอีก ๒ โรงแล้วอะไร
อีก”

เจ้าคุณวิจิตรฯ แข็งใจรวบรวมกำลังลูกชั้นนั่งฟัง
พวกลูกหลานของท่านคณะกรรมการทำศพ

เพียงทวนว่า “ต้องมีงัว ๕ โรงประชันกัน อย่าลืม
ว่าถ้าศพใครมีงัว ศพนั้นต้องเป็นศพเศรษฐีใหญ่ คนที่
มีเงินขนาดเศรษฐีธรรมดาไม่มีงัวไม่ได้ เรื่องงัวกันจะจัดการ
เอง”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ควรมีเกี้ยวอีก ๒ โรง ละครย่อย ๒ โรง หนัง
พูด ๒ โรง โขน ๒ โรง หุ่นกระบอก ๒ โรง นอกจากนั้น
ก็มีคอกไม้เพลิงต่าง ๆ”

เจ้าคุณเบ้งจันนี่ ๆ ทนฟังอยู่ต่อไปไม่ได้ก็ชักคอขึ้น

“แกจะเผาศพคุณเพื่อแก้ที่วัดไหนวะ อ้ายกร”

“วัดมกุฏี่ ๆ ครับ”

เจ้าคุณเบ้งจันนี่ ๆ หัวเราะ

“ต้องเผที่สนามหลวง เพราะรายการมหรสพที่

แกจะมีมัน มากมาย กายกองยิ่ง กว่างานฉลอง รัฐธรรมนุญ

เสียอีก วัดมกุฏี่ ๆ มีที่ว่างหน้าวัดนิดเดียวเท่านั้น ควร

จะกำรึที่เผาศพเจ้าคุณท่านที่สนามหลวงดีกว่า”

นิกงหัวเราะ

“ไม่ได้หรือครับ ที่นั่นไม่ใช่เป็นที่เผาศพคน
ธรรมดา”

“อ้ายกร” คนเข็บร้องเรียกลูกชายของท่านตั้ง ๆ

นิกงเงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณวิจิตร ๆ แล้วเดินเข้า

มาหา

“คุณพ่อเรียกผมมาทำไมครับ

“นั่งลงนี่ พ่อจะพูดอะไรกับแก ๒-๓ คำ”

นายจอมทะเล้นทรุคตัวนั่งบนเตียงคนไข้

“พ่อจะขอรับรองอะไรแก่อย่างหนึ่งได้ไหม”

“ได้ครับ” นิกครับคำทันที “คุณพ่อต้องการนอน
โลงจำปาหรือครับ”

“ปู่ ไร่-อ้ายหอกนี่ ประเทียวพ่อลืบบึงเข้าให้เลย
ฉันไม่ได้ขอรับรองแก่ในเรื่องโลง ฉันพูดถึงเรื่องการเผา
ศพฉัน แกจะบวชหน้าไฟให้ฉันสัก ๓ วันได้ไหม”

“บวชทำไมครับ”

“ก็เขาบุญให้พ่อยังงั้นละ พ่อเองเคยสร้างบาปกรรม
ไว้มากเมื่อครั้งอดีต พ่อได้ก่อวัชชัณไว้มาก ซึ่งผลสะท้อน
ก็ทำให้พวกเจ้าสบายไปตามกัน เจ้าต้องบวชหน้าไฟให้
พ่อนะลูกนะ”

“บวชแล้วต้องโกนหัวไหมครับ”

“ต้องโกนไว้ย ยังนี่จะเป็นพระได้อย่างไร”

“ว่า-ผมซื้อหัวล้านจำลองมาได้ได้ไหม ผมเสียตาย
ผมของผม ไม่อยากโกนละครับ หรือมาขี้ขอรับรองให้คุณ

พ่อท่านบวชแทนแม่ก็แล้วกัน ” นิกทมายถึงเจ้าคุณ
บัจฉิก ๆ

เจ้าคุณวิจิตร ๆ มองคุณลูกชายของท่านอย่างน้อยใจ

“ นี่แต่รักผมของแกมากกว่าพ่อเชียวี อ้ายกร ”

นิกทหัวเราะ

“ ไม่ใช่ยังงั้นครับ ผมเสียกายผมของผมห่างหาก
เขายังรักก็แล้วกันครับ ผมจะบวชหน้าไฟเป็นตาเถร นุ่ง
ขาวห่มขาวถือศีลกินเพล แต่ไม่ต้องโกนหัว ”

คนจับถอนหายใจหนัก ๆ

“ ต้าปากหนักก็อย่าบวชเลยวะ ”

“ นั่นนะซีครับ ผมทำบุญอุทิศส่วนกุศลไม่ให้คุณ
พ่อดีกว่า ง่า-คุณพ่อนอนเสียซีครับ ผมจะรีบไปซื้อโลง
และข้าวของอะไรที่อะไรอีกมาก คุณพ่อตายนำผมนั่ง
การทำศพไม่ใคร่สะดวกเลย ”

“ เตื่อวก่อน ชยาเพิ่งไป ”

“ ทำไมล่ะครับ ”

“พ่อจะสิ้นใจตายเคียวนี้แล้ว โอ...กิเรก ช่วยลง
หน่อย ลงท้ายไขชักไปหมดแล้ว ช่วยลงหน่อยซี”

กว. กิเรกสิ้นทีระชะ พุคเสียงสิ้นเคียว

“ขอรีกรับ ผมช่วยไม่ได้ ความจริงคุณลุงทวจะ
สิ้นใจตายตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว ผมพยายามช่วยเหลือรักษา
ช่วยเหลือพยาบาลประวิงเวลาไว้จนถึงเช้า ถ้าเป็นหมอ
หัวในรักษา คุณลุงก็คงนอนในเตียงตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว”

นิกรประคองเจ้าคุณวิจิตรฯ ลงแอนรวบบนเตียง
คนไข้เริ่มมีอาการชักนั้นตาตั้ง บิดตัวไปมา ร้องกรวญ
กรวงด้วยความเจ็บปวด แม่เตือทั้ง ๔ ร้องไห้กระซิกๆ
ไปตามกัน

คุณหญิงวาศพุกกับเจ้าแก้วเบา ๆ

“อ้ายแก้ว ไปที่ห้องพระซอรูปเทียนและดอกบัว
มาให้เร็ว”

เจ้าแก้วลุกขึ้นวิ่งก็ออกไปจากห้อง บรรดาวงศา
กณาดูเทีของคนไข้กวางเข้ามาห้อมล้อมเจ้าคุณวิจิตรฯ เพื่อ

คุณโจท่าน นั้นทาร์้องให้แข่งกับประไพเสียงต้นห้องประกา
ช่วยให้คนเจ็บคมยาทม

“โอย ๆ ๆ ๆ ๆ พระอรหัง...” เจ้าคุณวิจิตรฯ

กราง

เจ้าตัวชักสงสัยก็กล่าวถามลงเชอเบา ๆ

“อาพี่เชย พระอาไทมมีทางไวย”

ลงเชยก็ลงหน้าลายเอือก

“พระอรหัง ไม่ใช่พระมีทาง แหม-อ้ายเปะนี่

เชอฉิบทอยเลย”

เจ้าแห้ววียงกระตีตกระหอบเข้ามาในห้อง โนมือถือ
คอกบัวหนึ่งคอก เทียนสีผึ้ง ๑ เถม และรูปกระแจะ ๓
คอก คุณหญิงรับพุทชบุชาเหล่านี้มาจากเจ้าแห้วแล้วเดิน
เข้ามาที่เตียงคนไข้

“คุณเพี้ยคะ.....”

“แม่วาศรี โอย-พี่ตาก่อนนะน้องนะ ฝากแม่นั้น
กับเจ้ากรก้วย โอย นัยน์ตาพี่มีคแล้วพี่มองไม่เห็นอะไร
แล้ว”

กิมหงวนก้มหน้าส่งเกือบซิกไบหน้าคนเจ็บแล้วแลบ
ตื้นหลอก หันมาหัวเราะกับพล

“อ้อ ไม่เห็นจริงๆ ไฉน ถ้าเห็นท่านคงเชกกระ
บานกันแล้ว”

คุณหญิงวาศยัคยียศ รูปเทียน และคอกบัวใส่มือเจ้า
คุณวิจิตร ฯ พี่ชายของท่าน

“คุณพี่ ถือประดนมมือไว้กะ คอกบัวกับรูปเทียน”

“ถือไว้ทำไม” คนเจ็บถาม

“เอาไปไหว้พระจุฬามณีเชิงโง่ละกะ คุณพี่จะได้อ
ไปอยู่สวรรค์ชั้นฟ้า แล้วก็อย่าลืมเขียนจดหมายมาถึงที่ดิน
บ้าง ประดนมมือซีกะ เรียกคุณพระคุณเจ้าไว้”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ร้องไห้โฮ

“แม้ว่าท้อ พี่ยังไม่อยากตาย โอ๊ย... พี่กลัวตาย”

เจ้าคุณบัจฉริกา น้ำตาไหลเพราะสงสารเพื่อน ท่าน
พุกซาแปรย ฯ

“คนเราเมื่อมีชีวิตอยู่ ก็แสดงบทบาทกันไปตาม

เรื่อง เป็นเศรษฐี เป็นคนมีชื่อเสียง เป็นผู้ยิ่งใหญ่มีอำนาจราชศักดิ์ แต่แล้วเมื่อความตายมาถึงตัวทุกคนก็รักกลัวกลัวตายเหมือนกันหมด เจ้าคุณศรีบ ความตายมันเป็นของธรรมดาโลก เกิดมาแล้วใครจะอยู่ค่าฟ้า ทำใจให้แน่วแน่เถอะครับ”

คนเจ็บอ้าปากประหงับ ๆ

“กรเอ๊ย เอาเงินใส่โลงพ่อสักหมื่นบาทและลูกนะ พ่อจะได้ไปให้ยมพบาลและเจ้าหน้าที่ที่เมืองนรก ยังไงก็ผ่อนหนักเป็นเบา พ่อกลัวอ้าปากเหล็กเทศอึกเมื่อหนุ่ม ๆ พ่อเคยเป็นชู้กับเมียเขา และตอนที่พ่อเป็นใหญ่เป็นโตในทางราชการ ลูกเขาเมียใครพ่อไม่เลือกข้าราชการหญิงโนบึงกับบัญชีารของพ่อพ่อหวดเสียเรียบวุธ พ่อบาปมาก พ่อคงตกนรกแน่ ๆ”

ลุงเซอพูดเสริมขึ้น

“เจ้าคุณจะต้องวิตกอะไร ดื้อซรว่มนิยมเจ๊กซีครับ เข้าที่ไหนเอาเงินยักเข้าไป ตราบใดที่ไก่อังกินข้าวเบต็อก

มนุษย์และภูตผีปีศาจ ทั้งหลายก็ต้องกินสินบล โดยจะเพาะ
พวกปีศาจชอบกินสินบลมาก กินเท่าไรก็ไม่รู้จักอิ่ม”

เจ้าคุณวิจิตรฯ นัยน์ตาก้าง มองไม่เห็นตาคำอาเสีย
หัวเราะหึๆ

“คุณแสงท่านเป็นคนสนุก ทั้งๆ ที่ท่านกำลังเจ็บ
หนักท่านยังแกล้งทำตาเหล่เล่น ฮะ ฮะ คุณวิชัยพล ลูก
นัยน์ตาคำหายไปหมด”

เจ้าคุณวิจิตรฯ เอ็ดตะโรขึ้น

“ไม่ได้ทำเล่นสนุกๆ วิชัย มันเป็นเรื่องๆ โอย-
อ้ายทรวงนอย่าตีมือกิสไปให้ลุงบ้างนะ ช้อตราขาวถวาย
พระบ้าง ก่อนเข็นตุงก็ต้องตีมตราขาวทุกวันม่ายยังงั้นกิน
ข้าวไม่ได้”

“พระอรหันต์” คุณหญิงวาทอุทยานขึ้นคังๆ “พระ
อรหันต์ชื้อคุณเพี”

คนเจ็บมีอาการสะอึก หายใจซ่าส่งตามลำคับ

“โอย-ตายแน่ๆ อ้ายแก้วเอ๊ย มานี่ซิ”

เจ้าแห้วสะกึ่งโหยง คลานมาที่หน้าเตียงคนไข้

“รับประทานกระหมอยุ่นี้แล้วครับ”

“อ้ายแห้ว.....ข้ารักเองมาก ข้าจะบอกความ
ลับสำคัญให้ ถ้าข้าตาย เอ็งรีบไปที่บ้านสวนฝั่งชน
บอกอ้ายเกิดคนเฝ้าสวนให้มันมอบลังไม้ฉางลา ๑ ตั้งให้
เอ็ง โอ๊ย.....ในตังนั้นมันเดือน เอ็งเขาไปขายเถอะ
อ้ายแห้ว เอ็งจะได้เงินไม่ต่ำกว่าสามสี่หมื่น”

นายเซยตีมหาโผลง

“เจ้าคุณ นี่เจ้าคุณเก่าฝืนเดือนเหมือนกันหรือครับ

นี่”

“ถูกแล้วพี่เซย ฉันมีโรงยาฝืนฉันทักต้องขายฝืน
เดือนเป็นธรรมดาอยู่เอง ชินขายแต่ฝืนของรัฐบาลฉันทจะ
เอาทำไรที่ไหน ได้แต่ขี้ยาเท่านั้น ไม่มีใครรู้หรือกว่า
ฉันทขายฝืนเดือนมาหลายปีแล้ว ที่ร่ำรวยมีเงินหลายล้าน
ก็เพราะ ฝืนเดือนนี่เอง ฉันมีวิธีขาย ฝืนเดือนแบบ ฝืน

อิทธิพล คือข้างผู้มีอิทธิพลนำฝืนจากเมืองเหนือมาให้
ฉัน ย้ายกร... เกออย่าเจริญร่อยตามพ่อนะ ทลาคพลั้งแก
จะกัศคาราง”

นิกรสันต์พระ

“ไม่รับประทานละครับ เรื่องทูลจิดผมไม่เอา เห็น
ตำรวจเข้า แข็งขามันสิ้น สู้หากินในทางสุจริตไม่ได้ เคน
ผ่านตำรวจอีกกลัวให้ตำรวจยังได้”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ค่อย ๆ หลับตาทั้งสองข้าง ความ
เจ็บปวดครวญเร่าบังเกิดขึ้นอีกเป็นทวีคูณ

“โอ-โฮ-ทรมาณเหลือเกิน จะตื่นใจก็ไม่ตื่นใจ
เสียที ก็เรกแกช่วยฉันตายให้ลงกายเสียเดี๋ยวนี้ได้ไหม”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเสรว ๆ

“ไม่ต้องหรือกลัว สงเสลขม์ทางวิศิษนศรอก ๆ
ยั้งแล้วพระเกี้ยวก็มีองเท่ง คุณลุงอย่าพูดอะไรเสยกรับ
ทำจิกใจให้สงบ ระวังถึงคุณพระไว้”

“แต่ลุงยังไม่อยากตาย ช่วยเอาถุงเข้าห้องผ่าตัด

ผ้าทองกักตัวใส่ลงอีกทีได้ไหมคิดแรก เผื่อลงจะรอดตายบ้าง”

นิกรพูดขุ่นหน้า

“ใช่-วันนายไม่เข้าเรื่องนี่ครับ คุณพ่อ ทำพิธีกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว คุณพ่อไม่ตายผมก็หวังเท่านั้นเอง”

“อ้อ นี่แกอยากให้พ่อตายยังงั้นหรือ อ้ายสุภระอ้า แกกับฉันเป็นพ่อลูกกันแต่เพียงชาติหนึ่งชาติเดียวก็แล้วกัน แม่นั้น...นั่นทา...ประไพสุภระก็ของพ่อ อย่างดีมีค่าที่พ่อสั่ง ผมเป็นคนอื่นอย่าไปกลั้วมัน ก็อย่าไปบวมมันให้อยู่ อย่าให้มันกำแหงกับเราได้ แม่วาดจำ พืธาก่อนนะนี่งั้น”

คุณหญิงวาศปลั่งอโย

“โฮ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ พระอรหันต์กะคุณพี่ อย่าห่วงโยอะไรเลยนะคะ คิดมันจะดูแลแม่นั้นกับเจ้ากรเอง นอนตายให้สบายเถอะคะ โธ-อ้าปฤปะหงับ ๆ อังคะลูกยาเบื้อ”

นิกศพุกขึ้นกั๋ง ๆ

“ผมไปซื้อโลงละครับ ”

เจ้าคุณประเวสิทธิ์ ๆ จับแขนหลานภรรยาของท่านไว้

“ประเดี๋ยว อ้อกร คุงใจคุณเพื่อแก่เสียก่อน ท่านกำลังจะสนใจอยู่แล้ว เรื่องโลงนี่ไปซื้อเมื่อไรก็ได้ ”

ภายในห้องเรือบสงัด ได้ยินแต่เสียงคนจับที่มพิ่ม
ในลำคอเบา ๆ คนจับมือการชักกระตุกอีก นัยน์ตา
เหลือกลาน อ่าเสียดยมืออุจจุมุกหันมามัยมกับเจ้าคุณ
บัจจนิ๊ก ๆ

“เหม็นตุ ๆ กรับคุณอา ”

เจ้าคุณบัจจนิ๊ก ๆ ยกเท้าเตะหน้าแข้งกิมหงวนตั้ง
ไปก

“นี่แน่ะ เหม็นตุ ๆ คนยังไม่ทันตื่นใจเลยเหม็น
แล้ว ”

“อ้อ ถ้ายังงั้นคงเหม็นอะไรบางอย่าง ” แล้ว
กิมหงวนก็มองทุกดวงตึ้งระหะเจ้าคุณบัจจนิ๊ก ๆ

นาที่สุกท้ายของเจ้าคุณวิจิตรฯ มาถึงแล้ว ท่าน
ร้องเรียกนักหาธิดาคนโตของท่านเป็นคำสุดท้าย แล้ว
เจ้าคุณก็สนใจกาย

เสียงร้องไห้ของคุณหญิงวาศตั้งแต่ขึ้นก่อน แล้ว ๔
นางก็ร้องแข่งกับท่าเต้นห้องไปหมด ประมุขของคณะ
พรรค ๔ สหายสิ้นชีวิตไปแล้วท่ามกลางความวิปโยคของ
วงศาคณาญาติ

นิกรร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ ชุ่มกโหลยึก เขาว่าพรรณ
อย่างน่าสงสารและเห็นใจเขา มันทำให้ลุงเซยและเจ้าสัว
กิมไซ่อดทนหน้าตาไม่ได้

“โอ้-คุณพ่อ เห็นหน้ากันหดๆ คุณพ่อตก
ช่องน้อยหนีไปเสียแล้ว ฮือๆ ๆ ๆ ๆ ไฮ ๆ ๆ ๆ ๆ ต่อ
ไปใครจะค่าผมล่ะครับ สันบุญคุณพ่อก็เปรียบเสมือน
ไร่ร่วมโพธิ์ทอง โอ้-มฤคยูเอ๋ย พระองค์ช่างโหดเหี้ยม
อะไรอย่างนี้ คนอื่นผมไปไม่เอาชีวิต จำเพาะเจาะจง
มาเอาชีวิตบิดาฉันน้อย ที่ลุงเซยปลื้มใจให้แกอยู่จนแก่

เฉา มัจจุราชช่างเหี้ยมโหดเหลือเกิน... ท้อไปช้าน้อย
ต้องเป็นลูกกำพร้าแล้ว... จะต้องหงอหงาวว่าเทว้าเมื่อ
ไร้พ่อ”

กิมหงวนถอนหายใจเชือกใหญ่... ย่องเข้ามาขลุกลน
แปะหัวย่องกันนิกรทั้งพลัด

“อ้ายหอก... ยอ้ารำพรรณเลยไว้อยู่... คำรำพรรณ
ของแกฟังแล้วจกกระชี่เหลือเกิน...”

นิกรสะอื้น

“โถ-พ่อตายทั้งคนขอรำพรรณบ้าง... ไม่ได้หรือ
มัจจุราชเจ้าเอ๊ย...”

อาเสี้ยหัวเราะ

“ไป-รีบไปซื้อโลงและซื้อข้าวของเถอะ”

นิกรแลเห็นเมียของเขากำลังกอดศพร้องไห้รำพรรณ
ส่วนคุณหญิงวาคเป็นลมไปแล้ว... เจ้าคุณแป๊ะสิทธี... ต้อง
ประคองออกไปจากห้อง... เจ้าแก้วนอนกึ่งเตียงกึ่งอกตัวอยู่
บนพื้น... ก็กอดกหัวร้องไห้รำรำพรรณถึงพระเศษพระคุณ

ของท่านเจ้าคุณเวจิกตร ๆ เจ้าสัวักมไซนังสะอีน้อยข้างหน้า
ต่าง

นายขอมทะเลแหกมือจับแขนลุงเซย

“คุณลุงครับ ไปชื่อของตัวยากัน คุณลุงเป็นผู้ใหญ่เข้าใจดีกว่า จะต้องซื้ออะไรบ้างเกี่ยวกับงานศพ ผมไม่รู้เรื่องหรือครับ”

ชายชราสันทีระชะ

“ไม่เอา ข้าไม่ไป ประเดี้ยวเอ็งเอาข้าไปปล่อย แถวเจดิมกรุงข้าก็กลับไม่ถูกท่านนั้น ก็ไม่คิมันตลอกเอา ข้าไปขายข้าก็แย่เลย”

นิกรหัวเราะก๊าก

“อย่างคุณลุงชายสัก ๒ บาทก็ไม่มีใครซื้อ ก็นข้าวมือหนึ่งตั้ง ๒ กาลามัง ไปนำ ไปเพื่อนผมหน่อย”

นายเซยสันทีระชะ

“อย่ามาตลอกดวงข้าให้ไหลลงเลย ข้ามีส่วนได้มรดกของเจ้าคุณท่าน เอ็งอาจจะโกรธข้า แลตั้งพว

ข้าไปปล่อย แล้วเอ็งก็แย่งมรดกข้าเสีย อย่ามาทักคน
อย่างข้าหน่อยเดอะ”

นายการุณวงศ์อศทหัวเราะไม่ไว้ หันมาทางเสี้ยหงวน
“ไปกันไว้ซี อ้ายหงวน แกจะไปได้ไปนิมนต์พระจีน
ทั่วคต่งเนยยี่ให้มาสวดกกงเต็กกันนี้ ช่วยกันหน่อยเดอะ
เพื่อน”

อาเสี้ยพอกหน้า

“เอา ไปไหนก็ไป เราทุกคนต้องร่วมมือกันไว้ซี
อ้ายพดไปแจ้งทะเบียนสำมะโนครัว คุณนั่นทากรับ อย่า
มัวแต่ร้องไห้เสีย ช่วยกันเตรียมงานศพคุณลุงเดอะครัว
เบียนจะต้องมีการรคนาศพ

นิกรกับเสี้ยหงวนพากันเดินออกไปจากห้อง เจ้า
คุณเบ็จจันึก ๆ มองดูศพท่านเจ้าคุณวิจิตร ๆ ด้วยความ
อาลัยยิ่ง/ แล้วท่านก็กลืนน้ำห่มสีฟ้าออกคลุมร่างเจ้าคุณ
วิจิตร ๆ จากศีรษะตลอดศพตายแล้ว

“ไปที่สุกตึกเถิก เจ้าคุณเทวีรัก ไม่ช้าผมก็คงจะตาย
ตามเจ้าคุณไป ผมเองก็เหมือนกับไม้ไผ่ไถ้ผึ่ง”

บ้าน "พัชรารณ" วิเวกวังเวงใจอย่างยิ่ง ได้ยินแต่เสียงร้องไห้ระงมไปทั่วบ้าน กลิ่นและรูปกวันเทียนหอมตระหลบ วิญญาณของท่านเจ้าคุณวิจิตรฯ ต้องลอยไปแล้ว ท่านได้ปลื้มจากชีวิตของท่านแต่เพียงเท่านั้น

ไม่ต้องสงสัย งานพระราชทานเพลิงศพพระยาวิจิตรฯ บรรณาการ คงจะเป็นงานศพที่ใหญ่ยิ่งมโหฬารที่สุด คณะพรรค ๔ สหายจะต้องร่วมมือกันจัดทำให้สมเกียรติของผู้ตาย

คณะพรรค ๔ สหายได้สูญเสียญาติผู้ใหญ่ไปอีกคนหนึ่งแล้ว ซึ่งเจ้าสัวกิมเบ็ทเทียของเสี่ยหงวนเป็นคนแรก เจ้าคุณแหพรักนราชโมตรี บิดาของ ดร. คีเวกเป็นคนที่ ๒ และเจ้าคุณวิจิตรฯ เป็นคนที่ ๓